

Proludium operis

fame multarit, nova verò mulier ab idolothis se abstinento æterna satietatis sibi conviviu preparavit. Illa fructu arboris delectata, beata amicitatis ostium seris concupiscentia sibi exēndo damnavit; ista eum carniū aspernata, semperne viriditatis pascua clavibus sibi continuitate patefecit. Rectissimè contraria contrariis opposuit. Ut constet, renovatos, ac redintegratos esse in Martyribus Adamum, & Eman; refectos quidem, atque majori constantiae fauore instauratas veteres inimicities; æternandas inter Martyres, & serpentem.

§. I V.

Premuniri Martyres ad hanc pugnam, Dei maiestate, et uberi Christi gratia.

Gen. 3. 15.

Isai. 22. 7.

LXX.

Pagni.

Vatab.

Christus simul cum Martyribus pugnat, & expugnat.

S. Cypr.

42 *E*st etiam idem sacram verbum sibi, quod pro inimicities ponam, ponitur, verbum militare, & castrense. Isa. 22. 7. & erunt electæ valles tue plene quadrigarum, & equites ponent sedes suas in porta. LXX. seniores: equites stipabunt portas tuas. Quod Hebraicè est soth sazhu, ipsi reddiderunt, vallabunt, premunient.

Pagnius vertit: equites bellando bellaverunt, RR. Abraham, & Immanuel: posuerunt bellum. Eodem sensu Aben Ezra: posuerunt bellum machinamenta. Vatabl. struxerunt aciem. Unde constat, ingenitam esse verbo sibi bellicā virtutē. Atque eadem vis deducitur ex Pf. 3. 7. Unde præsentis vaticinii verba sic transferas. Inimicitias circumdabo, stipabo, vallabo, propugnabo, premuniam. Ac si diceret Deus serpentem alloquens, & Ecclesiæ securam reddens de coelestium suppetiarum subministratio. Tuam illum, infelix Draco, inimicam viraginem ego, egomet, inquam, circum quaque præmuniam: Ecclesiæ meam in suis Martyribus pugnantem, & exigitatam, ego undique semper stipabo: neque præmuniſſe, atque stipasse contentus ero; ego simul cum illa in arenam descendā; ego pro illa manum conferam, egomet ipse tecum depugnabo. Mecum ergo futura res fœminam propugnante: intendas licet infidias, contendas licet Tartarea machinas, & omnem adversus fideles meos carnificinae apparatum, vietus cades, & illi, licet excarnificati, triumphatores glorioſissimè evadent.

43 Extant in hujus rei commendationem, & illustrationem, præclarissimi SS. Patrum suffragia: selectiora donabo. Martyr S. Cyprianus epist. 9. Martyres Africæ miris modis commendans à constantia inter gravissimam lanienam admirabili, subtextit: *Quam letus illic Christus fuit, quam libens in talibus servis suis & pugnavit, & vicit protector fidei, dans credentibus tantum, quantum se credit, capere, qui sumit: certaminis suo adjuit, præliatores, atque assertores sui nominis erexit, corroboravit, animavit. Et qui pro nobis mortem semel vicit, semper vincit in nobis.* Deinde invitans Martyres designatos ad perseverantiam in Martyrii agone, subdit: *Non sic est, ut Christus servos suos tantum spectet; sed & ipse luctatur in nobis, ipse congregatur, ipse in certamine agonis nostri, & coronat pariter, & coronatur. Sibi consonat in lib. de laude Martyrii. Vides qua ratione Christus adflet fuorum Martyrum congreſſionibus, eos erigens, corroborans, animans, atque majestate sua firmans? Vides quomodo ipse ipse in suis luctetur athletis, ipse congregatur cum hoste?*

44 Videas ple unque in hunc Martyrii agonen descendisse infirmiores personas, ut infan-

tes, pueros, & mulieres: & tamen incredibili fortitudine, & constantia depugnasse, & dejecisse hostem, innumera pro fidei causa subeuntes cruciamenta & mortem ipsam. Quid hoc? Micabat in eis vis coelestis: firmabantur robore illo, & ære triplici, quod pectoribus circumdatum cœlitus erat, Christi scilicet in eis pugnantis, atque illos præmunitis, stipantis, vallantis, propugnantis adversus tartareum Draconem, & Tyrannos. Audi iam S. Chrysostom. i. homilie de nativitate Martyrum Machabeorum: *Christus Agonizans* & Tyrannos. Audi iam S. Chrysostom. i. homilie de nativitate Martyrum Machabeorum: *non enim talis Agonizans ego sum, ut certaminis exitiū in aliquo certantium viriū constituā; sed ipse assisto luctantibus, & auxiliū præbeo, & manū præbeo athletis meis.* Ergo cum videris mulierem annis confectam, senio tremulam, baculo indigenem induci, & congressam prælio passionis dissolvere crudelem Tyranni furentis infaniam, & de incorporeis virtutibus triumphantem, & Diabolo prævalentem, & facile vires illius concidentem cum potestate maiore; admirare divini Agonizantis gloriam, obstupeſce ad intuendam Christi virtutem, cuius Athleta non corporis robore, sed fidei virtute luctantur. Averum effatum, & verè gemmeum.

45 Mirè consonat Lucifer Calaritanus Episcopus (quem laudat S. Hieron. in catalogo scriptorum Ecclesiasticorum, quique multa pertulit in fidei causa) in libello auroco, quod moriendum sit pro Dei filio, alloquens Arianum Imperatorem Conflantium, in quo serpentem inhabitare Evæ deceptorem, non semel dicit, ita scribit. *Tormenta admoves, sed est protector fidei, gubernator salutis, rex animarum;* quem nos impellis negare semper, nobiscum semper adeſt certamini nostro, quia præliatores, atque assertores divini sui nominis erigat. Hinc est, quod serviens iniustitia tuae ac ministris, hoc est carnificibus tuis torquentibus, stetimus fortiores, inanimamur ut tuam ungulam, artus nostri pulsati, ac laniati superent. Hinc teneo S. S. Chrysostomi verba in sermone de expulsione sua to. 5. Ecclesiæ vincere nulla vis potest.

Deus est Ecclesia, qui fortior omnibus est. Sic Deus est Ecclesia, qui fortior omnibus est. Sic Deus est Ecclesia, qui fortior omnibus est. Etenim Christus, quatenus homo est, est caput Ecclesiæ: cum verò sit etiam verus Deus, id profecto efficit, ut vigorem certè divinum influat in totam Ecclesiæ; tunc maximè cum in suis Martyribus pugnat, quos sua divina fortitudine præmunit, ut adversus omnes impiorum Tyrannorum impetus invicti perstent, & inconcussi.

46 Gaudent etiam Martyres alio divini Numinis præſidio, quo iporum præmuniuntur, & tyribus adstant. *Angelus Martis* protectione: qui pro Ecclesiæ in suis Martyribus exagitata strenuè pugnat, ut celestes veterani, & principes, qui a primo sui ortu cingulo militiæ donati, palma, & laureis gloriōse redimiti, Satanam è cœlo populerunt. Quod intuens Rex Hypnos ad eburneā suam testudinem cecinit Pf. 33. 8. *immitet Angelus Domini in circuitu timen- tium eum.* Id est immitet se in morem præſidii militaris in circuitu, tentoria undique fit, vallum ponet, aditum omnem occupabit. Perit LXX. *caſtra metabitur.* S. Hieron. vertit, *LXX. circumdat in gyro.* Hinc est, viſos ſæpè ab Angelis Martyres stipari, circumſepiri, & corroborari in ipso perfeſſionis conflictu, & ſic tartarei Serpentis vim, atque ferociam comprimi. Sat erit unum audire S. Ephrem. in encomio SS. quadraginta Martyrum, brumæ tempore

S. Ephr.

in stagnum projectorum. *Sibilabat Draco terore iis, qui coram erant, incutere tentans;* & tamen ſupinus unā mox ferebatur: repetebat pectori, ac ventre, & ad aquarum stagni ductus non pervenit. *Quare ne conturbaret Martyres Christi inimicus, Angeli ſpatium stagni cuſtodiabant:* hinc quidem Gabriel, illinc verò Michael; & ab alto Christi universorum inspector, qui protinus ſuper ipſos demonstravit coronas. Hæc attigisse ſufficiat.

§. V.

Martyres corona donantur, ante ipsum etiam congreſſum, ſecuri de triumpho.

47 *D*enique potest etiam transferri, juxta ejusdem verbi ſub significacionem: *inimicitias coronabo inter te, & mulierem.* Nam Pf. 72. 6. ubi nos. operiſſiunt iniqutit, Chaldeus legit; *corona, quam impo- nunt capitibus suis, ejus rapina ſua.* Quod eft in Hebræo iaghabat ſib, paraphrastice interpretatus eft, *coronam imponere.* R. David, & Arias vertunt, *involvere ornamento.* Et quidem vulgatus Proverb. 7. 10. eandem vocem ſib interpretatus eft ornatum. Itaque verbum ſub imbibitum continent hoc coronæ ornamentum: & ut obſervat Pagnius ad illam vocem, ſignificat propriè, *pone- re ornatum caſta, componere, concinnare.* Coronaturum ergo ſe promittit Deus inimicitias inter serpentem, & Ecclesiæ Martyres. Quia cum integra Dei armatura præmunit in arenā dederint, militari cœlestium copiarum præſidio ſepti, ſummo Imperatore Christo auiſe, & propugnato, fecura illis debet eſſe ſpē immanimimos hostes proſfigandi. Apertissimè igitur proinde, ante ipsum etiam congreſſum, corona, ornatusque triumphalis viētri in suis Martyribus Ecclesiæ non ſolum ſtatuitur, verū etiam capiti imponitur.

48 Quò revoco Apocalypticam illam imaginem mulieris, ſive Ecclesiæ orthodoxæ in suis martyribus à virulentō Dracone, & ejus aſſectoribus vehementer oppugnatæ, quam ex hoc Genesis loco defumptam, planum eft. Ante enim commiſſam pugnam, mulier certo victoriæ omnię, & coronata, & ornata triumphali insignis exhibetur cap. 12. vers. 1. *Apoc. 12. 1. ſignum magnum apparuit in cœlo, Mulier amicta ſole, & luna ſub pedibus eius, & in capite eius corona stellarum duodecim.* Certe diuitias, & humanitatis ſymbolis id eſt ſole, & luna quoquoeveris præmunit, ante pugnam: quid mirum corona donec ut viētrix, ante viētiā? Adeò certa illi eſt triumphi ſpes, & confidentia. Sic enim Romanus miles ad bellum iturus, fortuna fretus Romana, inter alia utensilia, catenam etiam preſerue ſolebat, teſte Josepho lib. 3. de Bello Judaico cap. 3. *ferunt haslam, & ſcutum, & catenam:* catenam nempè qua captivos hoſtes confringeret in triumphum acturus; ut ſcītē explicat Lipsius lib. 5. de Militia Romana cap. 11. Adde, quod de Lace dæmoniſſus ſcribit Nicolaus Damascenus, apud Stob. fer. 42. *pugnant coronati.* Si tanta Romanus, & Lacedæmonius confidentia hoſtem aggredi ſolebant, quam tamen non ſemel eventus deliferit; quid ni non ſtitia Bellona, ſed Ecclesiæ Christi, Imperatrix orbis fortissima, & triumphalem præcepit coronam, & cate-

Josephus.

B. Ildeph. de Flores de Agone.

Cap. II. §. V.

nam præferat, qua hoſtem devictum æternis diſeruicandum ſuppliciis Tartaro addicat? Abundè id præflat fortissimorum Martyrum conſtantia.

49 Huc etiam ſpectare reor illud ab eo: dem Joanne vilum ſpectrum Apoc. 6. 2. Et Apoc. 6. 1. vidi; & ecce equus albus, & qui ſedebat ſuper illum, habebat arcum; & data eſt ei corona, & exiuit viacens, ut vincere. Ad quæ verba S. Bruno fer. 3. de Martyribus, ita fatur: *equus iſe albus, pulcher totus, & immaculatus, Sanctorum Martyrum exercitus inteligitur, in quibus ſaluator noſter ſedet, & per eos præliauit. Per arcum, & sagitas, designari putat prædicationem; vel potius adumbrari dixeris publicam ipſorum Martyrum conſeffionem, in fidei cauſa. Corona autem eft victoriæ ſymbolum, quæ Chrifto dicitur imposta, dum Martyribus ipſis imponitur, quia eorum eft propugnator, cui triumphus debeatur: ipſe luctatur in nobis, ipſe congregatur, ipſe coronat pariter, & coronatur: ait Martyr Cyprianus Epift. 9. Reclit quidem. Cæterum, S. Cyprianus quorū ante viētiā corona, quæ non, niſi reportato triumpho, dari ſoleat? Exiuit viacens (nondum viator) ut vincere. Sanè ad Martyriū pugnam exiabit generofus equitatus ille juxta interpretationem Andreæ Archiepiscopi in ſuis ad Apoc. commentariis, qui illud, ut vinceret, exponit de his, qui uſque And. Gen. 3. 15. ad violentam mortem nomen Domini profetiſſi ſunt, & exitus ille illi eft ſpontaneus à corpore exitus non abſque cruciatu ſuceptus. Quid ergo mirum, ſi opus Martyriū aggressuri, Christo auiſe, & Imperatore, corona inſigniantur triumphali, etiam ante ipſam conſerrationem, & reportata viētiā.*

§. VI.

Qua ratione, instruta acie depugnet; & mutuus ſe vulneribus petant Serpens, & Ecclesiæ, Tyranni, & Martyres.

50 Ut huic instituto fiat ſatis, premen- da fuit: *Ipsa conteret caput tuum, & tu inſidiaberis calcaneo ejus.* Retineo in hac Vulgati lectione particulam *ipsa* (quid in illam allatrent Hæretici, Draconis femen) quæ communi Patrum antiquorum ſufragio benè eft fulta, & à diſertiſ Scriptoribus, linguarum peritissimis, defenſitata: à Petro Canisio lib. 5. de Maria Virgine Deipara P. Canisio, cap. 9. Cardina. Bellar. lib. 2. de Verbo Dei P. Bellar. cap. 12. à Del Rio Adagio. 6. tom. 1. Disgratio. 1. & ab omnibus Geneſeos Elucidatoribus, qui Vulgati translationem, & auctoritate, & ratione, & ex proprietate pronominis Hebræi, recte, & abunde propugnant.

51 Laudo tamen LXX. Interpretum lectionem, qui pro *ipsa*, vertunt *ipse*: (allii Codices legunt *ipsum*) quam versionem ſequuntur, & interpretantur multi Ecclesiæ Patres relati ab Expofitoribus. Sunt qui ex Hebræo retineant illam translationem, *ipsum conteret.* R. Abraham, Pagnius, Vatablus, Marinus Brixianus, Fagiſ, Mariana, Lipomanus, & ex eo ali: in textu enim legitur Hebraicè *hu: id eft ipsum.* Et cum Hebræum nomen *zerah*, & ſequens verbum *iſcuph*, masculina ſint, rigida concordia poſcit, ut pronomen *ipse* maſculum etiam eſſet: *ipse ſervabit caput tuum.* Qui autem Graci Codices, ac Patres;

& eorum Latini Interpretes legerunt *ipsum*, ad latinum *semen*, & Græcum *σπέρμα*, neutrum pronomen retulerunt.

Sperma:

Concordantur lectio-nes, ipse, ipsa, ipsum, de Ecclesiæ, Christo & Martyribus.

S. Berna.

S. August.

52 Verum, quocumque modo legatur, vocandæ in concordiam sunt istiusmodi translationes; cùm recipi debeant, tūm ob uniuscujusque patronos; tūm etiam quia Hebræa scriptio sine punctis vocalibus, ambigua est; *ipsa*, vel *ipse*, aut *ipsum*. Ergo ita conciliari possunt: ut pronomen *ipsa*, Mulierem illam indigit fortissimam, Ecclesiæ scilicet; & Deiparam singulatim, quæ est pars Ecclesiæ præstantissima: particula autem *ipsum*, Ecclesiæ *semen*, sive filios; Martyres præser-tim. Si verò *ipse* retineatur; ad Christum erit referendum, ut qui Martyrum primus, & Antesignanus; imo strenuus illorum propugnator. Cūm enim arctissima unione Ecclesia, Christusque teneantur, ut unum, ut unitatem dixeris; dixeritque proinde S. Bernar. ser. 27. super Cantica, de Christo: *unus, idemque Dominus, & sponsus in capite est, & sponsa in corpore*: Et de Christianis S. Auguſt. ser. 61. de verbis Domini secundum Joannem. *Nos omnes cum capite nostro Christo Christus sumus*; indè est, quod communia sint utriusque officia uterque simul iūdem viribus in arenam cum Dracone, & Draconis semine descendant, pugnant, & hostes potentissimè expugnent; & ad suos pedes provolvant misere-vulneratos, & contritos. Propterea ergo, modò *ipsa*, id est Ecclesiæ: modò *ipsum*, id est femen ipsius, Martyres scilicet: modò *ipse*, id est Christus in Martyribus pugnans, & vincens, conterere dicuntur caput serpentis. *Ipse*, inquam, pro virili, inò divino suo jure, ad quē spectat charissimam sibi sponsam Ecclesiæ propugnare: *ipsa* verò, vel *ipsum*, uberi Christi Sponsi sui gratiâ præmunita, & cataphracta adversus immanem Draconem. Cūm verò hæc pugna ad multos pertineat, & ad Christum, & ad Martyres, & ad universam Ecclesiæ in prima muliere præfignatam: idcirco commune genus ponitur; & *ipse*, & *ipsum*, & *ipsa*. Præcipua verò causa, cur Ecclesiæ divino afflata spiritu retinet vocem *ipsa*, potius quām *ipsum*, vel *ipse*, est, ut occurrat Lutheranorum errori: si enim legeret *ipsum*, vel *ipse*, posset quis existimare, hanc præmissionem ad solum Christum spectare, ut male contendunt Lutherani: sed cùm legitur *ipsa*, necesse est, ut hæc promissio intelligatur facta soli Ecclesiæ: in qua resplendent, ut præcipua ejus membra, Christus, & Deipara, deinde Martyres sanctissimi.

Gen. 5. 15.

Se Ambr.

53 His ergo ad loci intelligentiam necel-fario præmissis, nobis erit ulterius exponendum, quod hæc inter Ecclesiæ, & Serpentem, atque utriusque semen, Martyres, & Tyrannos, discordia spectet, & pugna? Sa-cer Textus exprimit illis verbis: *Ipsa conteret caput tuum, & tu infidaberis calcaneo ejus.* Inimicitæ evulgantur in nocendi actum erumpentes: ut enim S. Ambro. lib. de fuga seculi c. 7. *Ubi inimicitie sunt, discordia est, no-cendique studium.* Pro conterere, & pro insidiare, ponitur eadem omnino Hebraica vox *siph*, quæ significat etiam contundere, frangere, conquassare, conculcare, obscurare, abscondere, occultare, afflatus obruere, nec non percutere, vulnerare. Unde communiter ab Hebraizantibus transfertur: *Ipsum percu-sier, vel vulnerabit te in capite, & tu percu-*

ties, vel vulnerabis ipsum in calcaneo. Ita Va-tables, Pagninus, Brixianus, & apud illos Pagni. Rabbini. Alii verò: *conteret caput tuum, & tu conteres calcaneum ejus.* Ut Hieronymus in S. Hieron. trad. hebr. Fagius, Ifidorus, Clarius. Alii autem: *obscurabit, abscondet, occultabit caput tuum, & tu obscurabis calcaneum ejus.* Hispana Translatio Ferrariensis veterum Hebreorum vertit: *El te herira cabeza, y tu heriras calcannar.* Videtur prædicti, Serpentem, & Mulierem mutuis se vulneribus petitus. Ita planè, sed aliter, atque aliter. Nam Ecclesiæ per Christum Martyrum principem, & reliquos Martyres suos percutiet, vulnerabit, conteret, conculcat, & obscurabit Stygii Draconis caput: Draco verò ipse per suos sceleratores, impios scilicet Tyrannos, percutiet, vulnerabit, conteretque Ecclesiæ calcaneum. Dicam quo pacto, si confiter, quid per Serpentis caput, quid autem per Ecclesiæ calcaneum symbolice debeat intelligi.

§. VII.

Caput Serpentis virulentum, Idololatriæ, & Hæresis Regnum, fanciatum, & conritum ab Ecclesiæ Martyribus.

54 I Llud certè indubium esse debet; exquisitissimum totius impietatis, Idololatriæ, & Hæresis emblemæ extare Serpentis caput, veneni officinam, conceptaculum, si-vum. *Serpentis caput nati-vum.* Indè S. Grego. Nyss. S. Nyss. orat. in die Natali Christi, Draconis caput ait esse, *vim illam malorum inventricem, mul-ta in se capita continentem.* S. Auguſt. in Ps. 73. ad illa verba v. 13. *Tu confregisti caput Draconis, statuit, caput hujus Draconis esse, initium peccati.* Aurelius Prudentius Poëta disertissimus in Hamartigenia, hoc Serpentis caput appellat *natale vitiorum*, ex quo omnium malorum origo. Rupertus in cap. 3. Ruper. Abac. ad illa: *Maledixisti sceptris ejus, capiti bellatorum ejus, censem Serpentis caput esse, initium belli contra humanum genus, unde & idem Serpens recte dicitur caput bellatorum ejus.*

Fuit utique illud Draconis caput, undè Idololatriæ omnes, Hæreses, Hærefiarchæ, & impii Tyranni pullularunt, præcipua capita, & cornua serpentis infernalis, à quibus bella adversus Ecclesiæ excitata. Rechètè proinde S. Ambro. lib. de Paradiso c. 13. expen-dens illa ejusdem Serpentis verba: *Eritis si-cut Dii*, scribit: *In quo licet advertere, Idololatriæ authorem esse Serpentem, eo quod plures Deos induxisse in hominum videatur errorem, quadam Serpentis astutia.* Similiter S. Epiph. Hære. lib. 1. in 17. vel 37. S. Chrysost. in Ps. 13. Justinus Martyr lib. contra Gentes; Procopius Gazeus in Gene. Tertulli. lib. de Idololatria c. 1. *Principale crimen Tertulli generis humani, summus sæculi reatus, tota causa judicii, Idololatria.* Deinde eruditè probat omnia crimina deprehendi, uti in capite, in Idololatria, & ipsam in omnibus deprehendi. Ergo crime capitale Idololatria est, ut loquitur Concilium Liberatanum c. 1. *Malorum omnium extreum, & primum, Na-S. Nazi-zianz.* vocat orat. 38. de Idololatria.

55 Hinc Idololatriæ, Hærefiarchæ, & Hæretici omnes vocitari solent à Patribus, Im-manes bellæ, serpentes, capita Draconis.

Lege

Ecclesiæ ho-stes, serpen-tes, Diaboli organa. Lege S. Hieron. lib. 2. in Jovinia. Eusebium lib. 4. Historiae c. 10. Irenæum lib. 3. c. 2. Audi Leonem ser. 5. Sicut decipiendis primis hominibus ministeria sibi Serpentis adsumpsit, ita horum linguis ad seducendos rectorum animos veneno fūe falsitatis armavit. Procopius impietatem, ait, ex ore Serpentis pro-ferri, ut qui eam seclantur, ei similes comprobentur. Vincentius Lirinensis aduersus Hæ-re. *Devita quasi viperam, quasi scorpionem, quasi basiliscum, ne te non solum tactu, sed etiam visu afflatu percussiant.* Apololli in suis constitutionibus lib. 6. c. 10. vocant Hæreticos, *Diaboli organa, & instrumenta.* D. Paulus 1. ad Timo. 4. hæresim nominat *Doctrinam Demoniorum.* Abbas Serenus apud Cassianum col. 7. c. 32. oculatum se testem in-quit, & audisse aperitissimè Dæmonem, *Per Arium, & Eunomium se impietatem sacrilegi dogmatis edidisse.* En tibi, quid per Dracos caput symbolice detur intelligi; peccati videlicet initium, totius impietatis, idola-latriæ, & Hærefoes origo, Daemonis regnum, potestas, virtus, Tyranni astutia, peccati imperium. Et est appositissimum emblemæ: quia serpentis caput lethalis veneni est fons, quia superbo falso tumentis, quia in capite vigor omnis & tota vita ejus existit, ut lo-quitur Epiph. hære. 37. *Inde licet corpus percutiatur, si caput serpens illasum servare poterit, dama mortis non partitur,* inquit Au-gustinus ser. 4. ad Frates in Eremo. Idem docent S. Ambro. in lib. de Tobia c. 12. & in Ps. 37. & Sigisbertus in lib. de alternatione Ecclesiæ, & Synagogæ. c. 5. & Ruper-tus lib. 3. de Trini. c. 20.

56 Jam ergo hinc liquidò constat, quām gloriofus extet nostrorum Martyrum triumphus de Tartareo Dracone; ut qui hujus caput conculcaverint, conquasfaverint, con-triverint, vulneraverint, obscuraverint, occultaverint: regnum scilicet Impietatis, Idololatriæ, & Hæresis perdiderint: tūm extera, & animosa Christianæ religionis confessione facta; tūm adeò firmiter in fidei proposito perstantes, ut nulla prorsus ratione potuerint dimoveri, immanislorum tormentorum vi, & carnificina. Audiendi Patres, & Doctores, Ecclesiæ suos milites ad bellum instruxit: ac-cingens eos gladio spiritus, quo boſtis caput amputarunt, templo idolorum funditus everte-runt, statuas, ut pulverem minuſſimum confrerunt; delubra atque altaria immundo-rum sacrificiorum, iniqutorumque libaminum diruerunt: manu propria idola dejecerunt, conterentes in terra cunctas abominationes: & ubiunque simulacrum constituum invenie-bant, lapidibus confringentes in lutum pro-jiciebant. Splendide etiam in encomio se-cundo, Dæmonem, & Tyrannos inducit lo-quentes, & SS. Martyrum constantiam flu-pentes, sanguine conturbatos, exagitatos, & conculcatos.

Huc spædat triumphus ille tantopere de-cantatus, quem Ecclesia in suis Martyribus pugnans, de Tartareo Dracone dicitur reportasse, ut supra statuimus. Illud hīc observo; aquilinas alas mulieri subministratas à prin-cipio, Apo. 12. 14. & datae sunt mulieri due alæ aquilæ magne. At quorū aquilinæ alæ ad pugnam cum Dracone? Ut certa sanè por-tendatur de Serpente, & ejus semine victoria. Est enim satis nota Aquilæ, & Draconis pu-gna:

P. Ild. de Flores de Agone Martyr.

Aquile, &
Draconis
pugna.

B. 2 gna: